

[Steen.]

denne Diskussion ned. Som et Eksempel paa, hvad jeg tænker paa, skal jeg nævne det ærede Medlem Hr. Nørgaards Tale.

Det ærede Medlem Hr. Nørgaard begynder med, at jeg havde jo holdt saadan en pæn Tale, og da det ærede Medlem var kommet til det Resultat, giver det ærede Medlem sig til at søge efter Motiverne til, at jeg ikke havde holdt en uforskammet og udfordrende Tale, og det ærede Medlem kommer i sin Stræben efter at finde frem til Sandheden til det Resultat, at det kan alene skyldes dette, at nu er jeg bange. Og naar det ærede Medlem er kommet dertil, giver han sig til at granske efter, hvad det er, jeg er blevet bange for. Men det kan han ligesom ikke rigtig klare, og derfor spørger han. Først spørger det ærede Medlem, om det er Skolelovens Gennemførelse, jeg er bange for, den Skolelov, der nu betyder, at Religionen og Kristendommen o. s. v.; og dernæst, om det er Valutaloven, den Valutalov, der har medført en saadan Prisstigning, at det nu har undergravet og forarmet alle Erhverv. Og saadan fortsætter det ærede Medlem sin Søgen. Jeg beder det ærede Medlem og andre, der ligger paa tilsvarende Linie — jeg skylder dog de andre at sige, at dette var det værste, men jeg siger til de ærede Medlemmer, at til en saadan Søgen efter Ting, som ikke findes, skal de ikke regne at jeg vil anvende min Tid.

Men det samlede Billede, som det ærede Venstreparti gennem en Række af Talere, der har deltaget i denne Debat, har tegnet af Partiet selv, som det staar i Situationen i Dag, er Billedet af et Parti, der over for alle de økonomiske og erhvervsmæssige Problemer, som dette Land staar over for og maa beskæftige sig med, vil henholde sig til at yde en Indsats, der skal forme sig som en Kritik af Valutacentralen. Jeg har ikke noget imod, at man kritiserer Valutacentralen, saa lidt som at man kritiserer andre Ting, men den Kritik, det ærede Parti paa dette Omraade fremfører, er uberegtiget, den er usaglig, og den er mere end dette, den er ansvarsløs. Den er underkendt gennem en Række af Valg, men ikke desto mindre erklærer man gennem de Taler, der holdes her, at paa dette Omraade ønsker man at fortsætte som hidtil.

I Forfatningsspørgsmaalet har Partiets Formand og Ordfører i Dag erklæret, at Stillingen var den, at om dette kunde ingen udtale sig paa Venstres Vegne, og saa kan jeg heller ikke udtale mig om Venstres Standpunkt. Jeg havde ellers noteret mig nogle Bemærkninger, som jeg vilde have gjort til den Tale, det ærede Medlem Hr. Krag har holdt i Ringkøbing, men efter at have faaet at vide, at ingen Tale om dette er holdt paa Venstres Vegne, og at det ærede Medlems Udtalelser altsaa er at betragte som personlige Betragtninger, kan jeg ved Lejlighed drøfte disse paa Tomandshaand med det ærede Medlem.

Jeg vender mig derefter til Skatte-spørgsmaalet. Her synes Partiet, modsat de andre Omraader, at se en Opgave for sig. De fører fra denne Talerstol, fra Talerstole Landet over og gennem Partiets Presse en Agitation paa alle de tre Omraader i Skattelovgivningen, hvorom det drejer sig: Ejendomsbeskatningen, den direkte Beskatning og de indirekte Skatter, og de fører den paa Linien: Ejendomsskatterne er urimelig høje, Ejendomsskatterne maa bringes nedad; de fører den paa Linien: de direkte Skatter er alt for høje, de er gaaet over Gevind, de maa bringes nedad; og som det nyeste inden for Partiets Skattebetragtninger, der efterhaanden finder stærkere og stærkere Udtryk, hvad jeg i og for sig ikke kan være utilfreds med, er der en Forstaaelse, jeg ikke tidligere har mødt, af, at de indirekte Skatter skal man være forsigtig med, for de virker prisfordyrende, og Partiet er i sine Betragtninger for længst kommet til, at ogsaa disse Skatter skal nedad.

Det er muligt, at det er et Agitationsgrundlag, som er anvendeligt ved Kaffeborde, hvor man gaar ud fra, at alt det, der siges, er rigtigt, og nødig opponerer, men i en Debat, hvori andre skal deltage, tror jeg ikke det vil vise sig holdbart. Der mangler jo een Ting, for at et Skatteprogram af den Art over for et Folkesamfund kan tages alvorligt, og det er en Anvisning paa, hvordan en tilsvarende Nedgang i Statens Udgifter skal finde Sted som den, der naturligt maa følge af en Nedgang af Skatten paa alle de Omraader, der betyder noget.

Jeg har under Finanslovdebattens Forløb haft min Opmærksomhed henvendt paa,